

Hồi 10

Cốc Oì ! Chào Mi !

Bước ra khỏi nhà, hai con người bên trong đã biến thành hai con người khác. Nói biến thành hai con người khác, không đúng lắm, bất quá họ trở lại trạng thái của mỗi ngày.

Cái trạng thái đó, có muôn đời với họ, mỗi khi họ tiếp xúc với muôn người.

Chỉ khi nào họ đối diện với nhau, riêng nhau mà thôi, thì họ mới biến đổi.

Cho nên, họ đã biến đổi ở bên trong, và giờ đây, ở bên ngoài, họ trở về trạng thái cũ.

Vạn Xuân Lưu lạnh lùng như hằng bữa, một con người hoàn toàn thiếu hẳn bảy tình.

Và Tiểu Linh Ngư tinh ranh như bất cứ lúc nào.

Bên trong nhà, là hai con người tha thiết với bao cảm hoài, bên ngoài nhà là một người băng giá với một tiểu quý.

Đồ Kiêu Kiêu đứng tựa mình nơi khung cửa, cười duyên, hỏi:

- Một già một trẻ đang làm gì trong đấy ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, cười tinh quái:

- Cô cô hỏi tiểu diệt và Vạn thúc thúc đang làm gì hả ? Có chi lạ đâu, cô cô ? Hoạch định một âm mưu, hãm hại cô cô đó, nói cho cô cô mừng !

Đồ Kiêu Kiêu cười tít:

- Hay chưa ! Ngày nào tiểu quý không hại một người là không ăn không ngủ được, phải không ? Hôm nay chẳng hại được ai sao ? Lại toan hại ta chứ ? Muốn hại ta, phải tìm cho được cái thứ thuốc thái, ta mới ngán đó ! Song trước khi hại ta người đừng thực nghiệm với Lý Đại Chủy nhé !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Lý thúc thúc dễ bị lừa, còn cô cô xảo quyết quá chừng, nếu không tính toán kỹ, tiểu diệt không hy vọng thành công !

Đồ Kiêu Kiêu hướng sang Vạn Xuân Lưu, thốt:

- Người nghe hấn nói đó chẳng ? Hấn khinh thường Lý Đại Chủy quá, có ngày hấn phải bị lão ấy xơi tươi cho mà xem !

Vạn Xuân Lưu lạnh lùng:

- Bà đến đây chỉ để đùa dai với Tiểu Linh Ngư thôi, hay có ý tứ gì khác nữa chẳng ?

Đồ Kiều Kiều đưa hai tay lên cao, kêu to:

- Vạn thần y lại nổi giận nữa rồi !

Tiểu Linh Ngư trở lại nghiêm chỉnh:

- Cô cô tìm tiểu điệt, chắc có chuyện phân phó ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Cho người hay một chuyện ! Chuyện hay !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Hay nhiều, hay ít, cô cô ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Chuyện ăn, chuyện uống, không hay nhiều cũng hay ít, chắc chắn là có hay cho người ! Tiểu bá bá có món ngon, Lý thúc thúc có rượu ngon, ta cũng có món ngon, đêm nay bọn ta định giúp vui người dài dài ấy !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt nhanh hơn, nhiều hơn:

- Để làm gì ? Tiệc rượu nào cũng có lý do, tiệc càng quan trọng, lý do càng quan trọng, tiểu điệt muốn biết đó.

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Ăn uống rồi người sẽ biết lý do.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nếu cô cô không chịu nói ngay, thì cái tiệc đó, chắc là tiểu điệt không dự rồi vậy. Biết đâu, sau khi ăn uống xong, tiểu điệt lại phải thượng thổ hạ tả, ba hôm ôm giường mà rên mà la ?

Đồ Kiều Kiều mắng yêu:

- Tiểu quỷ khéo nghi thì thôi !

Tiểu Linh Ngư cười:

- Tiểu điệt ở gần cô cô dĩ nhiên phải nhiễm cái tách đó !

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Được, người muốn biết, ta nói cho người biết. Tất cả đãi người một tiệc rượu đêm nay để tiễn người đó.

Tiểu Linh Ngư giật mình, tí nữa nhảy dựng lên, kêu to:

- Tiễn hành ? Tiễn hành tiểu điệt ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Lần này thì người không đoán nổi, phải không ?

Tiểu Linh Ngư còn kinh ngạc:

- Tại sao lại có cái chuyện tiến hành ?

Đồ Kiều Kiều buồn gọn:

- Vì đêm nay, người sẽ ra đi.

Tiểu Linh Ngư há hốc mồm, giương to mắt:

- Đêm nay tiểu diệt sẽ ra đi ? Đi đâu ?

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Ra ngoài cốc, bên ngoài là thế giới mới lạ, người không muốn làm một cuộc chu du thiên hạ sao ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay gỡ đầu:

- Tiểu diệt... Tiểu diệt...

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Hà huống, tuổi người đã nhiều rồi, người phải ra đời, tìm một con vợ để mà áp yêu, hủ hỉ với nhau, ra rồi mặc tình mà chọn, thiếu nữ đến với người như nước lũ cuốn lá thu rơi.

Bà bước tới, nắm tay Tiểu Linh Ngư, cười mấy tiếng lại tiếp:

- Vạn thần y có muốn dự cái tiệc tiến hành này không ?

Vạn Xuân Lưu đứng lặng nơi khung cửa như tượng gỗ, lâu lắm mới trầm giọng lạnh đáp:

- Bà miễn cho lão phu vậy. Chuyện chẳng quan trọng gì, lão phu ngại mất thì giờ quá chừng. Bà phải biết, đối với người ta thì thì thời giờ là vàng bạc, chứ đối với lão phu, thời giờ là sanh mạng đó bà ! Sanh mạng của nhiều người ! Kẻ có phận sự cứu thế, độ nhân, không có quyền lãng phí thời giờ trong các cuộc vui vô ích !

Thốt xong, lão quay mình, bước vào nhà.

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Trong đầu óc của lão đó, chỉ chứa toàn là thuốc ! Ăn thuốc, uống thuốc, nhìn thuốc, nghe thuốc, nghĩ thuốc, đời của lão gồm một miếng thuốc ! Cha lão chết, lão cũng không đưa tiễn, lão sợ mất thì giờ nghiên cứu thuốc !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mặc lão, cô cô ơi ! Chúng ta đi, đi ăn, đi uống. Đã lâu rồi, tiểu diệt không có dịp uống rượu.

Đồ Kiều Kiều xí một tiếng:

- Lâu rồi ? Lâu bao nhiêu ?

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Nửa ngày rồi đó, cô cô !

Hai vò rượu lớn, không lâu lắm, cạn đến chẳng còn một giọt nhỏ.

Mặt Lý Đại Chủ càng lúc càng hồng, mặt Đồ Sát càng lúc càng xanh, Cáp Cáp Nhi càng uống càng cười vang, Đồ Kiều Kiều càng uống càng tỏ ra một nữ nhân thù mị, dịu dàng.

Tiểu Linh Ngư không hề đổi sắc diện, thần thái.

Cáp Cáp Nhi như thường lệ, cười ha hả trước khi thốt:

- Tửu lượng của tiểu quý khá lắm ! Hấn uống rượu như uống nước lã !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Già thì kém rượu thích nước, tiểu diệt không uống được nước, phải uống rượu !

Âm Cửu U cười lạnh:

- Uống được rượu, đâu phải là một việc hay, khoe khoang làm gì chứ !

Đồ Kiều Kiều xen vào:

- Quý, tự nhiên không thích rượu, chứ người thì ít nhất cũng phải biết uống, thỉnh thoảng làm vài chén với bằng hữu chứ !

Bà nhìn sang Tiểu Linh Ngư, tiếp:

- Mọi hành động bại hoại, người đã học thuần hết rồi, còn một việc, người chưa học đến !

Lý Đại Chủ nổi giận:

- Cái gì mà hành động bại hoại ? Toàn là hành động tốt đẹp tất cả ! Một người sanh trên trần thế, nếu chẳng làm được những điều tốt đẹp đó thì thật là uổng phí một kiếp sống.

Âm Cửu U toan sừng sộ vì Đồ Kiều Kiều cho lão là quý, bởi quý nên ghét rượu.

Nhưng Lý Đại Chủ đã vượt cái phiến cát tiếng của lão rồi, lão đành nín lặng, nhưng trong lòng căm căm.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn điều chi ? Tiểu diệt chưa học ?

Đồ Kiều Kiều cười khúc khích:

- Cái việc đó à ? Người chưa học đến, nhưng cũng chẳng cần học, đợi nửa năm, hoặc bảy tám tháng, hoặc sớm hơn, tự nhiên rồi người hiểu, thông minh như người thì không cần học, chỉ thực nghiệm qua một lần, là lão luyện hơn mọi người ! Ta chắc vậy !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Mà việc đó là việc gì, cô cô ?

Đồ Kiều Kiều cười lớn:

- Người thật sự không biết hay giả vờ đó, tiểu quý ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Giả vờ đó, cô cô ơi !

Lý Đại Chủy cười ha hả:

- Thế là người biết rồi đó. Người hiểu chứ, muốn làm việc đó, phải có đủ hai người, nhưng cái mục cô cô họ Đồ của người chẳng cần có đủ hai người, mục ta đóng cửa phòng lại, là một mình cũng thừa sức làm. Lại làm hay !

Thốt xong, lão gạt gù ra vẻ đắc chí lắm, rồi để tự tán tưởng đã buông một câu xỏ đầy ý nhị, lão rót một chén rượu.

Lão vừa nâng chén rượu lên môi, bỗng một tiếng xoảng vang lên, chén rượu vỡ tung.

Âm Cửu U lạnh lùng:

- Ta đã nói, rượu là cái thứ không nên đam mê, người thấy đó, đừng tập uống là hơn.

Lý Đại Chủy sôi giận:

- Tại sao người đập vỡ chén rượu của ta ?

Âm Cửu U vẫn lạnh lùng:

- Ta không muốn người uống nữa.

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Tại sao người không muốn ta uống nữa ?

Âm Cửu U điềm nhiên:

- Còn uống nữa, là Tiểu Linh Ngư sẽ không đi được.

Lý Đại Chủy trừng mắt.

Một lúc lâu, bỗng lão co chân đá bay vò rượu, rồi lão nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Có một ngày nào đó, ta sẽ nhận người trong vò rượu, cho người nốc đến vỡ bụng, cho người chết đi, thành con quý say.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, nhìn bọn già đó, nheo nheo mắt, thốt:

- Các vị bá bá, thúc thúc và cô cô nóng quá ! Đi, thư thả rồi tiểu điệt sẽ đi, gấp làm chi thế !

Hấn hỏi luôn:

- Mà tại sao các vị gấp như vậy ?

Đồ Kiều Kiều khỏ lấp:

- Tiểu quý đa nghi quá ! Làm gì có việc gấp. Người đi gấp thì bọn ta có lợi gì chứ ? Người ở lại đây, bọn ta có thiệt hại gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Các vị không nói, tiểu điệt biết rồi.

Đồ Kiều Kiều ạ lên một tiếng:

- Người biết ? Người biết cái gì, nói cho ta nghe xem ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tiểu điệt càng ngày càng bại hoại tới mức độ làm cho các vị phải nhức đầu, các vị ăn hết ngon, ngủ hết sướng, các vị định tống khứ tiểu điệt như tống cứ một ôn thần. Các vị mong tiểu điệt mang cái bại hoại đó, ra ngoài kia, cho mỗi người trong thiên hạ nếm qua một tý !

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Vô luận làm sao, ta có thể tán tưởng cái đoạn cuối của câu nói người vừa phát ra đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các vị muốn cho tiểu điệt ly khai cũng được. Các vị muốn tiểu điệt hại người, cũng được, nhưng tất cả ý muốn đó, chỉ làm hài lòng quý vị thôi, chứ tiểu điệt có thu hoạch lợi ích gì ? Các vị vì mình, thì tiểu điệt cũng phải vì tiểu điệt chứ ! Cho nên, muốn cho tiểu điệt rời đi, ít nhất phải có cái gì hay hay cho tiểu điệt mới được.

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn:

- Người nói đúng ! Phàm con người, làm một việc gì mà không có lợi, thì còn ai thích làm ! Dù cho cha mẹ người bảo chưa chắc người đã chịu làm, huống gì cái lũ bá bá, thúc thúc, cô cô.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay bôm bốp:

- Phải quá ! Phải quá chừng ! Tiểu bá bá nhìn rõ con tim tiểu điệt đó !

Lý Đại Chủ chen vào:

- Người yên trí, chúng ta sẽ có vật tặng cho người xứng đáng.

Tiểu Linh Ngư cười híp mắt:

- Thì Lý thúc thúc và các vị cho tiểu điệt xem đi, xem trước coi những vật đó có giá trị hay không, tiểu điệt có thích những vật đó hay không ? Các vị hiểu đấy, nếu tiểu điệt không thích thì đừng hòng tiểu điệt bước đi nửa bước !

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Tiểu quỷ định gây áp lực à ? Thôi thì lão Đỗ hãy lấy ra cho hấn xem đi !

Đỗ Sát đưa ra một chiếc bao.

Trong chiếc bao, có một chiếc áo xanh, dĩ nhiên bằng gấm, một chiếc nón rất đẹp màu hồng, một đôi giày mới.

Kèm theo đó, có một cái mũ.

Tiểu Linh Ngư mang thử, rồi nhìn vào gương, cười cười:

- Những thứ này không phải là quý lắm, nhưng tiểu điệt mặc vào, xem cũng phải phết đấy chứ ?

Đồ Kiều Kiều pha trò:

- Mình tự khen lấy mình, không trơ trẽn sao ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Mình không khen lấy mình, thì còn ai khen mình ? Mỗi cá nhân phải tự hài lòng về mình trước, có như vậy mới sống được, cô cô ơi ! Cho nên, mấy kẻ xấu xí mới có thể chường mặt ra đời chứ, bởi họ cho rằng họ vẫn đẹp, họ tự hài lòng với họ kia mà !

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Đúng ! Đúng ! Cho nên ta lùn, ta mập, ta vẫn thấy ta đẹp như thường ! Cái đạo lý yêu đời là vậy đó.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Còn gì nữa chẳng ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Còn chứ ! Người muốn xem luôn ?

Bà ta cũng có một chiếc bao.

Trong bao, có một xấp vàng lá, trên thế gian này, có ai thấy số vàng đó lại giữ khỏi con tâm dao động, thì đúng là một vị phật sống.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Hay gì cái vật đó, cô cô ? Đói, không chụp nó mà cắn, mà nuốt, muốn biến nó thành thức ăn, mất thì giờ quá, chỉ sợ phải chết đói trước khi có thức ăn ! Khát, cũng chẳng uống nó được ! Mang nơi mình, lại nặng ! Tiểu điệt không thích đâu !

Đồ Kiều Kiều mắng yêu:

- Tiểu quỷ làm khó à ? Có nó, là người có tất cả trên đời này, máu đổ cũng vì nó, đau thương tang tóc cũng vì nó, nó quý như vậy, người lại không thích à ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tiểu diệt không thích ! Tiểu diệt đâu đến nỗi quá ngu ngốc !

Lý Đại Chủy đưa hai ngón tay kẹp lấy một lá vàng, mỉm cười thốt:

- Người biết không, chỉ với một lá này thôi, người có thể mua ba bộ y phục, còn gia đình bình thường thì ít nhất họ cũng sống được hai năm !

Cáp Cáp Nhi phụ họa:

- Giả như người muốn cưới ngựa, người cứ lấy một lá, với một lá thôi, là người có thể mua được một con tuấn mã. Người không thích vàng, thú thật ta chẳng biết trên thế gian này còn vật gì gợi nổi cái ý thích của người !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Các vị cho rằng vàng lá là vật tốt, thôi thì cũng được đi. Tiểu diệt sẽ thu nhận. Nhưng ngoài vàng ra còn vật chi nữa ?

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Người có vàng rồi, còn đòi có gì thêm nữa ? Người tham quá, cứ nghĩ xem bọn ta có vật gì, thì trong mấy năm nay, người đã lấy sạch rồi. Bọn ta còn gì nữa đâu mà tặng người ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Bất thành linh, hấn cầm chiếc bao, đứng lên dậm bước đi.

Lý Đại Chủy lấy làm lạ:

- A ! A ! Người định làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Làm gì ? Đi chứ làm gì nữa ?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Nói đi là đi gọn như vậy liền à ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Không đi liền thì tiểu diệt còn chờ gì nữa ? Rượu thúc thúc không cho uống, thúc thúc đá vỡ vò rồi, vật tặng chả có vật gì xứng ý ...

Lý Đại Chủy chớp mắt:

- Mà người đi đâu đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ra khỏi cốc.

Lý Đại Chủy lại hừ một tiếng:

- Ai không biết như vậy, nhưng ra khỏi cốc rồi, người sẽ đi về đâu ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đi về Đông Nam, đi mãi, đến đâu hay đó.

Lý Đại Chủy nhìn sững hấn:

- Người định làm gì ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chẳng định làm gì cả, gặp kẻ nào thuận mắt, uống với kẻ đó mấy chén rượu, gặp kẻ nào không thuận mắt, hại kẻ đó đến khóc không được mà cười cũng không nổi.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay:

- Hay ! Hay ! Làm người phải vậy mới được ! Có vậy mới đúng là có ý tứ !

Bồng, Đỗ Sát hỏi:

- Người ....người có định trở về đây chăng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tiểu diệt giết sạch người bên ngoài, làm xong cái việc đó rồi, tiểu diệt trở về đây, giết sạch các vị.

Cáp Cáp Nhi lại vỗ tay:

- Hay ! Hay ! Người làm cho người bên ngoài cốc thất điên bát đảo, chồng vợ chia lìa, cha con ly tán, bằng hữu cách biệt, nơi này than khóc, nơi khác kêu la, chỗ ủ rũ sầu, chỗ tang khóc hận, lúc đó, người trở lại đây, bọn ta sẽ nghinh đón người như nghinh đón bậc cứu quốc anh hùng, mà toàn dân cuối đầu khâm phục ! Bọn ta sẽ ngửa cổ sẵn sàng làm công cụ cho người tiêu khiển, tùy ý cợt đùa !

Tiểu Linh Ngư vẫy tay:

- Tạm biệt các vị vậy ! Hậu hội không xa đâu, ngày gặp lại phải vui nhộn ! Các vị yên trí chờ !

Đỗ Sát đưa hấn ra bên ngoài cửa, đoạn trở vào:

- Hấn tàn độc trên bậc chúng ta xa !

Cáp Cáp Nhi gật đầu:

- Kỳ vọng của chúng ta là thế, hấn càng tàn độc, chúng ta càng thích thú !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Trên giang hồ, sóng gió lặng yên qua nhiều năm tháng rồi, bây giờ cần có kẻ khuấy động lên cho nhân loại tươi đời, có như vậy mới đúng với định luật cực động biến tịnh, cực tịnh sanh động chứ ! Rất tiếc là chúng ta không được nhìn tận mắt

Mặc y phục mới, đeo tay nải, đi suốt con đường đá xanh, đôi giày mới chưa ôm dũi bàn chân, theo nhịp bước vang lên xèm xẹp, tiếng giày giữa đêm khuya nghe quái dị phi thường.

Đọc theo đường, hấn tuyên bố oang oang:

- Các vị ơi ! Các vị ! Tiểu Linh Ngư đêm nay già từ tất cả, và từ đêm nay trở đi, các vị sẽ ăn ngon, sẽ ngủ kỹ, ôn thần không còn thăm viếng các vị bất ngờ nữa đó !

Đọc theo đường, những ngôi nhà vắng tiếng động, vắng ánh đèn, lúc đó, nơi này đèn đốt lên, nơi kia đèn đốt lên, có tiếng cửa mở, song chẳng có cánh cửa nào mở rộng.

Trong kẽ hở của những cánh cửa mở hé, nhiều ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Có một vài người, can đảm hơn, thò trọn chiếc đầu ra ngoài, nhìn cho rõ.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tôi đã làm bao nhiêu việc tốt, các vị đã thừa hưởng tiện ích qua các việc làm của tôi, các vị không cho là ơn. Vì không cho là ơn, nên các vị không vỗ tay hoan hô, không long trọng đưa tiễn tôi à ? Các vị không tiễn đưa, nghĩa là các vị không muốn cho tôi đi. Thế là tôi ở lại, cho hài lòng các vị !

Mọi cánh cửa đều bật tung, bao nhiêu người trong bao nhiêu nhà đều chạy ra ngoài, bao nhiêu bàn tay cùng vỗ, bao nhiêu miệng cùng reo hò.

Sơn cốc đang chìm lặng trong giấc ngủ say nồng, bỗng nhiên vùng dậy, không gian chấn động đến nổi sóng.

Tiểu Linh Ngư thích chí, cười lên ha hả.

Hấn đến ngang ngôi nhà của Vạn Xuân Lưu.

Hấn ngưng bật tiếng cười, rồi hấn nhìn Vạn Xuân Lưu, lúc đó cũng đang xuất hiện nhìn hấn.

Hấn không nói gì, Vạn Xuân Lưu cũng không nói gì.

Song phương còn nói gì với nhau nữa ? Họ đã nói với nhau suốt mấy năm qua, họ nói chuyện rồi.

Nhìn nhau, với ánh mắt cuối cùng. Tiểu Linh Ngư bước đi luôn.

Hấn ra khỏi Ác Nhân Cốc !

Trước mắt, qua màn đêm, một khung cảnh mới lạ hiện ra, trên đầu, sao trời chớp sáng, gió đầu dây cuốn về, mơn nhẹ quanh mình, Tiểu Linh Ngư dù tinh ranh, dù gian hoạt, lúc đó cũng phải bi hoài, trăm ngàn ý niệm phát sanh khi rời cốc ...

Một hình hài nhỏ bé, mang số tuổi chưa nặng bờ vai, nhắm mắt buông trôi theo lá bay về tạo vật ... Hấn dù có can trường thiết thạch, cũng phải nao nao ...

Hoàng hôn.

Yên hà rạng rỡ nhưng sườn núi đã bắt đầu nhuộm xám để trở thành đen, tiếp đón dạ thần.

Yên hà dần dần mờ nhạt, sương núi bốc lên, sương trời đổ xuống, không gian mờ đục trước đêm về, cảnh vật âm đạm làm sao !

Rồi nhìn ra xa xa, xa tới tận phương trời, cánh đồng trống trải rộng, gió thỉnh thoảng vờn qua, đùa cỏ lá từng ngọn như trùng dương gợn sóng, nhưng lại là thứ sóng êm đềm.

Trong gió, có tiếng dê be be, trâu ghé ngo, ngựa hí vang, với nhiều tiếng động khác, nói lên một cảnh hỗn tạp và náo nhiệt phi thường.

Rồi dê đàn, trâu bày rồi người trên ngựa, ngựa kéo xe, từ xa rầm rập tiến đến như cả một thành phố di cư.

Người và vật vẽ lên một bức họa vừa linh hoạt vừa hùng tráng tỏ rõ cái nhựa sống của một nhóm yêu đời mà cũng yêu luân chuyển khắp đó đây.

Bức họa đó càng linh hoạt hơn với những màu sắc, những trâu đen, những ngựa vàng, những dê trắng, chen lẫn với màu y phục của đoàn người, tất cả di động nhộn nhàng trong một khung trời chiều rực rỡ.

Một đoàn quân rộn bước oai hùng trên con đường chinh chiến, hay từ trận địa trở về mang cái thắng huy hoàng cho toàn dân ?

Nhìn cảnh linh hoạt đó, Tiểu Linh Ngư nghe lòng trào dâng một niềm phấn khởi vô bờ, mắt hấn luôn chớp, hấn bị hấp dẫn hoàn toàn bởi cái vĩ đại của hiện tượng trước mắt.

Đoàn người từ xa đến gần, rồi từ gần đi về phương xa. Tiểu Linh Ngư vẫn đứng đờ tại chỗ, từ chiều đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đến đêm xuống, mắt không còn thấy, xong tai vẫn còn nghe, những tiếng ca hòa hợp vang lừng vọng lại.

Hấn lắng nghe, chẳng hiểu chi cả, mặc dù lời ca vang lên rất rõ, hấn chú ý, cứ mỗi câu ca khởi đầu bằng hai tiếng A La, dứt cuối cũng bằng hai tiếng đó.

Hấn chẳng hiểu hai tiếng đó có nghĩa gì, thì làm sao hiểu được lời ca diễn tả cái ý tứ làm sao ?

Hấn có biết đâu đoàn người đang dùng lời ca nguyện cầu với đức A La của họ, một vị thần tối thượng của họ.

Đoàn người đi rồi, Tiểu Linh Ngư cũng đi, khi vầng trăng lên tỏa sáng khắp đồng cỏ bao la thì hấn bỗng thấy trước mặt nhiều chiếc lều được dựng lên rải rác phơi lộ hình trắng nhạt dưới ánh sáng của trăng tròn.

Hắn đi tới, bước đi gấp hơn.

Trước một ngôi lều, có đống lửa lớn, lửa tung cao lười, lười lửa nhảy tung bừng trong khi quanh lửa có mấy nữ nhân người Tây Tạng đang hợp ca.

Y phục của các nàng sặc sỡ quá, áo dài thân, rộng tai tóc vấn thành một chiếc bính duy nhất rất dài, lòng thòng sau lưng, lắc lư theo nhịp điệu của câu ca.

Thân vóc của họ không cao lớn lắm, họ mang trang sức khắp mình, trang sức hoặc bằng vàng hoặc bằng bạc, theo đà múa may của họ, trang sức rung chuyển, chớp chớp người, tạo cho họ cái vẻ lung linh có phần nào huyền hoặc.

Tất cả đều đội một thứ mũ quái dị nhưng rất đẹp mắt.

Tiểu Linh Ngư nhìn họ một cách say mê, mắt nhìn mà chân cứ bước, tự nhiên bước, hắn cũng chẳng hay là hắn có di động, và không lâu lắm, hắn đến trước mặt bọn nữ nhân người Tây Tạng đó.

Bọn nữ nhân trông thấy hắn, cùng đứng ca, cùng vây quanh, cùng cười vang, cùng đưa tay sờ rắm hắn.

Họ nói với nhau, họ nói với hắn, họ nói gì, chỉ có họ hiểu mà thôi, Tiểu Linh Ngư sửng sốt, ngơ ngác.

Các nữ nhân hồn nhiên quá, nàng nào cũng tỏ ra đa tình, gặp nam nhân là rối rít lên, cùng đùa nhau tíu tít.

Tiểu Linh Ngư nhìn họ một chút, bật cười hỏi:

- Các người nói gì ?

Một nàng, có bính tóc dài hơn hết, mở to đôi mắt, cười ngọt ngào thốt:

- Bọn ta nói bằng tiếng Tây Tạng, người làm sao hiểu nổi ! Người có phải người Hán chăng ?

Nàng dùng tiếng Hán đối thoại với hắn.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt gật đầu:

- Đại khái là vậy !

Sao lại đại khái ?

Là người Hán, hoặc không là người Hán, sao hắn đáp như thế ?

Chỉ tại cái tánh của hắn quá tinh ranh thành ra nói gì hắn cũng có vẻ ỡm ờ, nửa hư nửa thật, hắn dùng thủ đoạn lơ lửng để gieo hoang mang cho đối tượng.

Bọn nữ nhân lại rộ lên cười.

Nàng có bính tóc dài lại hỏi:

- Tên họ người là gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tiểu Linh Ngư !

Nhưng hấn vội chữa:

- Không, ta họ Giang, tên Ngư, bởi ta là một con cá, gọi bằng danh từ nào cũng là cá cả.

Thiếu nữ mắt to tóc dài cười tươi:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Ngư ! Một con cá nhỏ, Giang lại là sông ! Con cá nhỏ ở sông ! Ta nghe nói cá sông ngon thật lắm, rất tiếc ta chưa từng ăn thứ cá sông !

Nàng quay qua các tử muội, dùng Tạng ngữ giải thích với họ một lúc.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Trừ người ra không có ai nói được Hán ngữ ?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Các chị em ấy không ai nói được.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Họ không nói được, sao người nói được ? Cùng một dân tộc với nhau mà, sao lại có sự khác biệt đó ?

Thiếu nữ điềm nhiên:

- Vì cha ta là người Hán.

Nàng ưỡn ngực, tỏ cái vẻ cao hách, rồi bật cười, đáp:

- Trong tộc của ta, chỉ có một mình ta là nói giỏi tiếng Hán thôi, cho nên, trong chuyến đi này, nhiều người Hán tiếp xúc, bán buôn với chúng ta, phải do trung gian của ta.

Tiểu Linh Ngư tán:

- Người vừa đẹp, lại vừa là người có phần việc quan trọng trong đoàn, chắc ai ai cũng quý người lắm !

Thiếu nữ to mắt dài tóc thoáng đỏ mặt, vừa thẹn vừa sung sướng, ánh mắt chớp chớp, miệng he hé điểm nụ cười duyên.

Nàng tán lại:

- Ta gọi người là tiểu đệ nhé, tiểu đệ ăn nói có duyên quá chừng !

Có nam nhân nào khen nữ nhân đẹp, mà nữ nhân đó lại chê là vô duyên ?

Dù nam nhân ở lứa tuổi của Tiểu Linh Ngư, vẫn được xem là có duyên như thường.

Hướng chi, sự thật thì, Tiểu Linh Ngư quả có duyên.

Nàng hỏi:

- Người cùng đến với họ chứ ? Tại sao người đến đây trước, còn họ bận việc gì, nấn ná lại sau ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta đi một mình, có chung với ai đâu ?

Thiếu nữ to mắt dài tóc, càng mở to mắt hơn, kêu lên:

- Người đi một mình đến đây ? Thế thì người to gan quá !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Bỏ việc đó đi, người cho ta biết tên họ đi nào !

Thiếu nữ mỉm cười:

- Cái tên của ta, theo tiếng Hán là Đào Hoa, chỉ vì ...Họ cho rằng, đôi má của ta ...là má đào ...nên cùng gọi như vậy.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Đào Hoa ! ...Tuy ta chưa thấy một đóa hoa đào lần nào song ta dám chắc, hoa đào không đẹp bằng người, màu hoa đào không sánh bằng đôi má đào của người !

Thiếu nữ khoái chí cười tít:

- Tuy ta chưa ăn cá sông lần nào, song ta dám chắc cá sông có thịt không ngọt bằng tiếng nói của người !

Bây giờ, nhiều nam nhân từ trong các lều bước ra, tất cả đều giương tròn mắt nhìn Tiểu Linh Ngư.

Những nam nhân đó, không cao lớn lắm, song họ ăn vận rất gọn gàng, lối ăn vận đó chứng minh có luôn luôn linh hoạt, cái nghề nghiệp của họ đòi hỏi sự linh hoạt đó.

Quen dần, họ thành ra nhanh nhẹn, ai chậm chạp nhất cũng thành ra nhanh nhẹn.

Họ cần nhanh nhẹn, để đương đầu với luật đào thải ...

Bỗng Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Ta muốn đi...

Đào Hoa biết ý hấn:

- Người đừng sợ, họ có lối nhìn như thế đó, chứ thật ra thì họ rất hiền.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không phải ta sợ họ mà định đi, chỉ vì ta muốn đi thôi !

Đào Hoa chùng như sa sầm nét mặt, cắn chặt môi, một lúc sau nhẹ giọng thốt:

- Dừng ! Người dừng đi đâu cả. Sáng mai, sẽ có rất nhiều người Hán như người đến đây, sáng mai sẽ có cảnh nhiệt náo, ta chắc chắn là người vui thích lắm.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Rất nhiều người ? Tại sao ở dọc đường, ta chẳng thấy ai cả ?

Đào Hoa quả quyết:

- Thật mà ! Sẽ có nhiều người đến đây ! Ta không dối người đâu !

Tiểu Linh Ngư lẩm bẩm:

- Thế đêm nay ...

Đào Hoa chận lời:

- Đêm nay, người sẽ ngủ trong ngôi lều của ta ! Ta sẽ hầu chuyện với người, khéo lo quá chừng !

Nàng có vóc cao hơn Tiểu Linh Ngư, nàng đứng gần hắt, gió thổi qua, tung bính tóc của nàng, quét ngang mặt hắt, mắt của nàng lại chớp sáng lên.

oOo

Trong ngôi lều, không khí dĩ nhiên phải ấm hơn bên ngoài, và trong lều của Đào Hoa phân phát có mùi sữa.

Có lẽ trong những chiếc lều khác, cũng có mùi sữa như vậy.

Tiểu Linh Ngư cởi áo.

Đào Hoa sáng mắt lên, đôi mắt sáng hơn trước, ánh sáng đó do sự cởi áo của Tiểu Linh Ngư tăng viện ...

Nàng đưa tay, xoa xoa trên những vết xước nơi mình hắt, dịu giọng thốt:

- Đáng thương tiểu đệ của ta quá chừng ! Sao mà xước vết cùng mình thế này ?

Kỳ quái thật ! Phàm con người mang xước khắp mình như thế này, hẳn phải xấu xí, hẳn phải đáng tửm chứ, thế mà người ...người càng có nhiều xước ...lại càng ...đáng yêu. Đáng yêu ghê vậy đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lang, sói, hổ gây nên những xước đó ! Song ta thì còn sống, mà chúng thì chết hết.

Đào Hoa trở mắt:

- Người ... đánh chết cả hổ ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Như thường ! Ta giết độ bốn năm con hổ, không kể một só lớn lang, sói ...

Đào Hoa nhìn hấn, nửa si mê, nửa nghi ngờ.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người không tin ?

Đào Hoa hấp tấp đáp:

- Tin chứ ! Tại sao ta không tin lời người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại sao người tin lời ta ?

Đào Hoa chớp chớp mắt:

- Vì người là tiểu đệ của ta, ta trông thấy người, là biết ngay người xứng đáng là tiểu đệ của ta !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Có một tiểu đệ như ta, người sướng ích gì chứ ?

000

Đêm đó, Tiểu Linh Ngư ngủ một giấc ngủ ngon lành, một giấc ngủ vừa bình tĩnh, vừa khoan khoái nhất, so với những giấc ngủ trong mười mấy năm qua.

Thường khi, hấn tỉnh giấc bất ngờ, nhưng đêm nay hấn chẳng hề bị kinh động, và giấc mơ của hấn sáng tươi quá, nếu hấn có nằm mơ.

Đêm nay, hấn nhất định ngủ, dù cho lửa cháy lều, hấn cũng nằm đó mà ngủ luôn, không chạy đi đâu cho phí công, mà cũng chẳng chịu tỉnh giấc, cho giấc ngủ phải đứt đoạn.

Nhưng, giấc ngủ nào, dù ngon lành đến đâu, rồi có lúc cũng phải dứt, trừ giấc ngủ thiên thu.

Khi hấn thức tỉnh dậy, Đào Hoa đi đâu mất dạng.

Nhưng, bên cạnh gối hấn, có một bình sữa dê.

Tiểu Linh Ngư cầm bình sữa, uống cạn và mặc áo vào, nhìn ra ngoài lều, thấy nhiều người quy tụ cách không xa lắm.

Đào Hoa đứng chính giữa, bên này là đám người Tây Tạng, bên kia là mấy người Hán.

Nàng luôn miệng cười, luôn miệng nói, nàng day qua bên này, trở lại bên kia, bận rộn hết sức.

Theo cử động của nàng, chiếc bình lắc lư, quăng qua hát lại, ánh nắng ban mai chiếu vào mặt nàng, làm ửng hồng đôi má, xa xa trông như đôi đóa hoa đào.

Tiểu Linh Ngư nói đúng, hoa đào không đẹp bằng đôi má đào đó.

Nàng thốt qua bên này, hỏi ý kiến bên kia, giải thích trở lại bên này, xong mấy câu, là có mỗi bên một người bước ra, Tây Tạng và Hán đã thỏa thuận cuộc mua bán, họ nắm tay nhau, vặc vặc.

Cứ thế, nàng làm trung gian song phương.

Tiểu Linh Ngư bước ra khỏi lều, không nói chuyện với ai, bởi hấn đâu biết Tạng ngữ mà nói

Cũng chẳng ai nói với hấn bởi hấn có nghe được đâu mà nói.

Hấn đi vòng vòng theo các lều, hấn xem các vật trưng bày trong lều.

Nhưng vật đó, quý có, tiện có, thô sơ có, tinh xảo có.

Tự nhiên, ở mỗi gian hàng, phải có người đứng giữ, cao thấp ốm mập nam nữ có đủ.

Cũng có những người mua, đứng ngắm, trầm trồ, bàn tán ...

Một người vừa cao vừa ốm, dẫn đến một con ngựa sắc lông vàng vóc nhỏ, song xem ra rất có sức chịu đựng dẻo dai.

Tiểu Linh Ngư thích con vật quá chừng.

Hấn bước tới hỏi:

- Con ngựa này có để bán hay không ?

Người chủ ngựa, hiểu tiếng Hán, Tiểu Linh Ngư không rõ y là người Hán hay người Tây Tạng.

Y hỏi lại:

- Người muốn mua ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Người đó bảo:

- Gọi người lớn của người lại đây.

Y khinh Tiểu Linh Ngư còn nhỏ quá, không đủ tư cách mua bán.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cần gì có người lớn, điều quan trọng là cần có tiền, ta có tiền, thì mua cũng được, người lớn đến đây, không tiền cũng chẳng ích gì !

Người ốm cười tươi, nụ cười chiêu đãi:

- Người có tiền ?

Tiểu Linh Ngư vỗ hông bình bịch:

- Bạc thì không nhiều, song vàng lại chẳng ít.

Người ốm cười tít, lúc dứt cười, y lại nhìn đăm đăm nơi hông Tiểu Linh Ngư, nơi đó cộm lên một chiếc bao.

Y đưa tay vuốt ve con ngựa, cười hì hì thốt:

- Con ngựa này, thuộc giống tốt, nếu không được giá cao, nhất định tôi không bán.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Thì người cứ nói giá, giá nào ưng bán, cứ nói.

Người ốm chớp mắt, nuốt nước bọt, do dự một chút, buông liền:

- Phải đúng một trăm chín mươi lượng bạc.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút đoạn lắc đầu:

- Cái giá đó không thích hợp rồi.

Người ốm mất hẳn nụ cười. Y trầm giọng:

- Sao không thích hợp ? Người phải biết, nó là con vật quý như vậy ? Ít nhất..

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta cũng biết nó là con ngựa quý, cho nên ta cho rằng cái giá của người đưa ra không thích hợp, theo ta thì nó trị giá ít nhất cũng ba trăm tám mươi lượng bạc. Chứ một trăm chín mươi lượng có nghĩa gì ? Ít quá ! Ít quá ! Ta cứ tưởng người nói đùa !

Người ốm thoáng kinh ngạc, rồi hét to:

- Người có đùa với ta không ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Con người đùa được, chứ vàng bạc là vật vô tình, nó đâu cần đùa. Một lượng vàng, trị giá sáu mươi lượng bạc. Ta tính rồi, ba trăm tám mươi lượng bạc bằng sáu lượng ba tiền ba phân ba vàng, mà lá vàng này của ta, cân nặng bảy lượng, với lá vàng này, ta mua được con ngựa của người chứ ? Vàng đây, cầm đi !

Hắn lấy lá vàng, trao cho chủ ngựa thật sự.

Chủ ngựa kinh ngạc, trở mắt nhìn hắn, rồi nhìn lá vàng nơi tay hắn.

Rồi hắn dắt ngựa đến cho Tiểu Linh Ngư, hắn cầm lấy lá vàng.

Hắn nắm rất chặt lá vàng, sợ nó rơi, sợ nó bay, sợ nó biến mất.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, nắm cương ngựa.

Cương, bất quá là một cách nói, chứ ngựa đem bán, làm gì có đóng cương, yên ?
May lắm là có một sợi giây cột nơi cổ nó đó thôi.

Hắn dắt ngựa, đi vòng vòng quanh các lều.

Hắn để ý, xa xa, có một thiếu niên, vận y phục trắng đứng riêng lẻ một mình,
không hiệp bọn với ai cả.

Đôi mắt của thiếu niên sáng vô cùng, giữa ban ngày mà đôi mắt đó, chớp như
ánh sao.

Tiểu Linh Ngư nhìn thoáng qua thiếu niên, nhưng thiếu niên lại nhìn hắn trừng
trừng.

Để trêu thiếu niên, Tiểu Linh Ngư nhìn y, mỉm cười, không chớp mắt.

Tiểu Linh Ngư nhăn nhăn mũi, nheo mắt, méo méo miệng, y quay mặt nơi khác,
không nhìn hắn nữa.

- o O o -